

El guardià del temps

Narrativa, 448

Mitch Albom

El guardià del temps

Traducció de Núria Parés

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *The Time Keeper*

© 2012 Mitch Albom Inc

Primera edició: octubre del 2013

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2013

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Limpergraf

DIPÒSIT LEGAL: B. 22.443-2013

ISBN: 978-84-9787-887-6

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

*Aquest llibre, sobre el temps,
està dedicat a la Janine,
que fa que cada minut de la meua
vida valgui la pena.*

PRÒLEG

Un home seu tot sol en una cova.

Duu els cabells llargs. La barba li arriba fins als genolls. S'aguanta la barbeta amb les mans.

Tanca els ulls.

Escolta alguna cosa. Veus. Veus infinites. Surten d'un pou que hi ha en un racó de la cova.

Són les veus de la gent de la Terra.

Només volen una cosa.

Temps.

La Sarah Lemon és una d'aquestes veus.

És una adolescent de la nostra època. Està estirada al llit i examina una foto al telèfon mòbil: un noi guapo amb els cabells de color cafè.

Aquest vespre el veurà. Aquest vespre a dos quarts de nou. Ho repeteix emocionada —dos quarts de nou, dos quarts de nou!— i pensa quina roba es posarà. Els texans negres? El top sense mànigues?

No. No suporta els seus braços. Res d'anar sense mànigues.

—Necessito més temps —diu.

En Victor Delamonte és una d'aquestes veus.

Un home ric que passa de la vuitantena. Està assegut a la consulta del metge. La seva dona és al seu costat. Un paper blanc cobreix la llitera d'exploració.

El metge parla amb veu suau.

—No hi podem fer gaire res —diu. Els mesos de tractament no han funcionat. Els tumors. Els ronyons.

La dona d'en Victor intenta parlar, però les paraules se li encallen. Com si compartissin la mateixa laringe, en Victor s'aclareix la gola.

—El que la Grace vol saber és... quant de *temps* em queda?

Les seves paraules —i les de la Sarah— puguen a la deriva fins a la cova llunyana, fins a l'home barbut i solitari que hi ha assegut allà a dins. Aquest home és el Pare Temps.

Potser us penseu que és un mite, una caricatura d'una felicitació d'any nou: vell, ullerós, amb un rellotge de sorra a la mà i més vell que ningú més del planeta.

Però el Pare Temps és real. I, en realitat, no pot envellir. A sota de la barba esbullada i la cascada de cabells —signes de vida, no de mort—, té un cos prim, la pell sense arrugues i és immune a tot allò que ell mateix domina.

Fa temps, abans de fer enfurismar Déu, era simplement un home més, destinat a morir quan li arribés l'hora.

Ara té un destí diferent: desterrat a aquesta cova, ha d'escoltar totes les súplices del món —durant més minuts, més hores, més anys, *més temps*.

Ha estat aquí tota una eternitat. Ha perdut l'esperança. Tanmateix, en silenci, en algun lloc, un rellotge fa tic-tac per a tots nosaltres. I un fa tic-tac fins i tot per a ell.

Aviat el Pare Temps serà lliure.

Per tornar a la Terra.

I acabar el que va començar.

EL PRINCIPI

Aquesta és una història sobre el significat del temps

i es remunta molt de temps enrere, a l'albada de la història de la humanitat, amb un nen descalç que corre turó amunt. Al seu davant hi ha una nena descalça. Intenta atrapar-la. Així és com funciona sovint entre les nenes i els nens.

Per a aquests dos, sempre serà així.

El nen es diu Dor. La nena es diu Alli.

En aquesta edat, són gairebé igual d'alts, tenen la veu aguda, els cabells foscos i espessos i la cara esquixada de fang.

Mentre l'Alli corre, es gira per mirar en Dor i somriure. El que ella sent són els primers indicis de l'amor. Agafa una pedreta i la llança enlaire cap al nen.

—Dor! —crida.

En Dor, mentre corre, compta les respiracions.

És la primera persona a la Terra que ho intenta: comptar, fer números. Va començar ajuntant un dit amb un altre, i a cada parella de dits li posava un so i un valor. De seguida es va posar a comptar tot el que podia.

En Dor és un nen amable i obedient, però la seva ment va molt més enllà de la dels que l'envolten. Ell és diferent.

I en aquesta pàgina del principi de la història de l'home, un nen diferent pot canviar el món.

Motiu pel qual Déu l'està mirant.

—Dor! —crida l'Alli.

Ell alça el cap i somriu —sempre li somriu a l'Alli—, i la pedreta li cau als peus. Inclina el cap i té una idea.

—Llança'n una altra!

L'Alli la llança enlaire. En Dor compta els dits, el so d'un, el so de dos...

—Aaahhhgrrrf!

Un tercer nen l'envesteix per darrere; és en Nim, un nen més alt i fort. En Nim galleja mentre clava el genoll a l'esquena d'en Dor.

—Sóc el rei!

I els tres nens riuen.

Es posen a córrer de nou.

Intenta imaginar-te una vida sense control del temps.

Segurament no pots. Saps el mes, l'any, el dia de la setmana. Tens un rellotge a la paret o al tauler del cotxe. Tens una agenda, un calendari, una hora per sopar o per mirar una pel·lícula.

I no obstant això, a tot el teu voltant, el control del temps s'ignora. Els ocells no arriben mai tard. Un gos no mira l'hora al rellotge. Els cérvols no s'amoïnen pel fet d'anar complint anys.

Només l'home mesura el temps.

Només l'home fa tocar cada hora.

I, a causa d'això, només l'home pateix una por terrible que no pateix cap altra criatura.

La por que el temps s'acaba.

La Sarah Lemon té por que el temps s'acabi.

Surt de la dutxa i calcula. Vint minuts per eixugar-se els cabells, mitja hora per maquillar-se, mitja hora per vestir-se, un quart d'hora per arribar al lloc. *Dos quarts de nou, dos quarts de nou!*

S'obre la porta de l'habitació. És la seva mare, la Lorraine.

—Reina?

—Truca, mare!

—D'acord. Toc-toc.

La Lorraine fa una ullada al llit. Veu les opcions possibles: dos texans, tres samarretes, un jersei blanc.

—On vas?

—Enlloc.

—Que has quedat amb algú?

—No.

—Quedes bé amb el blanc...

—Mare!

La Lorraine sospira. Agafa una tovallola molla del terra i se'n va.

La Sarah torna al mirall. Pensa en el noi. Es pes-siga el greix del voltant de la cintura. Uf.

Dos quarts de nou, dos quarts de nou!

Definitivament no es posarà el jersei blanc.

En Victor Delamonte té por que s'acabi el temps.

Ell i la Grace surten de l'ascensor i entren al seu àtic.

—Dóna'm l'abric —diu la Grace. El penja a l'armari.

Tot està en silenci. En Victor s'ajuda amb un bastó per travessar el passadís, un cop passat el gran quadre a l'oli d'un mestre francès. Es nota punxades a l'abdomen. S'hauria de prendre una pastilla. Entra a l'estudi, ple de llibres, plaques commemoratives i un gran escriptori de caoba.

En Victor pensa en el metge. *No hi podem fer gaire res.* Què vol dir això? Mesos? Setmanes? Això és el seu final? No pot ser el seu final.

Sent els talons de la Grace sobre les rajoles del terra. Sent que truca per telèfon.

—Ruth, sóc jo —diu. La Ruth, la seva germana. La Grace abaixa el to de veu.

—Acabem de venir del metge...

Sol a la seva butaca, en Victor fa un càlcul de la curta vida que li queda. Nota una alenada d'aire que li surt disparada del pit, com si algú l'hagués desencallat. La cara se li contrau. Els ulls se li humitegen.